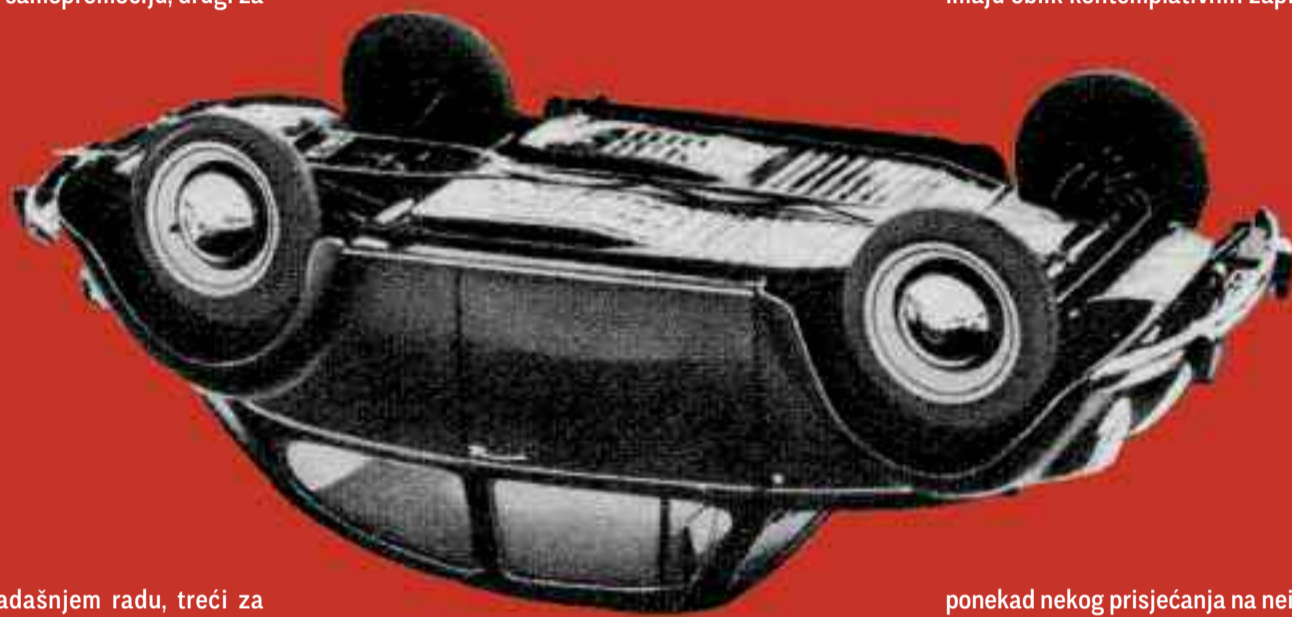

Bilo bi tako jednostavno kada bi značenje ove izložbe bilo u tome da se na njoj Boris Greiner konačno predstavlja ekskluzivno u svojstvu grafičkog dizajnera – sve logično vodi ka tome zaključku jer se Greiner od osamdesetih godina kontinuirano, uz sve svoje druge autorske aktivnosti, dominantno bavi grafičkim dizajnom, osim toga ovdje je riječ o plakatima i časopisu, o karakteristično dizajnerskim medijima, o artefaktima oblikovanim kultiviranim grafičkim i tipografskim jezikom. No, naravno, nije tako jednostavno. Galerijsko izlaganje dizajna uvijek sa sobom nosi čitav splet problema i kontradikcija na koje autori koji izlažu gotovo uvijek nastoje odgovoriti, makar to bilo i intuitivno, jer ih praksa kojom se bave čini osjetljivima na kontekst i njegova značenja. Tako neki od njih vide galeriju kao mjesto za promociju ili samopromociju, drugi za

autorefleksiju o vlastitom dosadašnjem radu, treći za javnu diskusiju o određenim projektima ili o bitnim temama vezanim za dizajn, četvrti kao eksperimentalni laboratorij ili prostor za istraživanje dizajna, peti kao produkcijsku platformu itd. Sudeći prema Greinerovoj aplikaciji za izlaganje u HDD galeriji 2018., izgleda da ju je on vidio kao svojevrsni poštanski ured, mjesto na kojem se zaprimaju, sortiraju, a zatim dalje distribuiraju određene vizualne i verbalne poruke, štoviše „pisma“, jer je i sama koncepcija inicijalno bila podnaslovljena *Pisma iz prošlosti*. Dakle, spomenuti plakati i iz njih deriviran časopis, su zapravo pisma (*Pisma iz prošlosti*, *Pisma iz budućnosti*, *Pisma s juga*, *Zimska pisma*, *Sportska pisma*, *Autoreferencijalna pisma...*), samo u drugoj formi. Po njihovim rubovima – dolje, gore, lijevo ili desno – ispisano je i ime za tu potrebu izmišljene tvrtke (I M A C / International Mail Art Company) i njenog odjela (Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters), pri čemu navedeno područje djelatnosti tvrtke priziva ime jednog drugog ureda, Greiner&Kropilak Mail Art Office, formiranog osamdesetih godina i u međuvremenu ugašenog.

To nas neizbježno vodi do polazišta iz kojeg je Boris Greiner (kao i Kropilak / Stanislav Habjan) prije tridesetak godina uopće ušao u sferu grafičkog dizajna. Iako ovaj dvojac u kontekstu grafičkog dizajna doista uživa svojevrsan kulturni status, njihovo djelovanje nikad nije jednoznačno pripadalo toj sferi, kao što nije ekskluzivno pripadalo ni sferama vizualne umjetnosti ili književnosti, unutar kojih su također stekli vjerne poklonike. Ta je aktivnost krenula iz samozatajnog, intimističkog čina obraćanja putem pošte, kartolina, ilustriranih pisama, da bi ubrzo, preuzimanjem dizajnerskih narudžbi, proširila svoj teritorij, svoj doseg djelovanja. Pritom je sam način komunikacije ostajao uglavnom beskompromisno autoreferencijalan, što možda najradikalnije reflektira naslovnica Azrinog albuma *Krivo srastanje* s logom na kojem se nalazi grafika proizašla iz fotokopirne manipulacije Greinerovim portretom iz Vojne knjižnice. Ova vrsta autoreferencijalnosti, opredjeljenja za kolektivno djelovanje, kao i ranije spomenuto odbijanje jednoznačne klasifikacije, karakteristična je za nekoliko bitnih pojava u dizajnu osamdesetih godina, prije svega dvojac Bachrach&Krištofić, NEP / Novu Evropu (prije svega Dejan Kršić) i Studio imitacija života (Darko Fritz i Željko Serdarević).

Iako Greinerov samostalni rad u posljednjih nešto manje od dva desetljeća nema onu neprobojnu mističnu auru koju su imali raniji kolektivni autorski istupi iz vremena

80-ih i 90-ih, i njega je teško svrstati u stroge kategorije. Greiner se danas, uz oblikovanje knjiga i plakata, dominantno bavi pisanjem o umjetnosti (i dizajnu), ali nevoljko to naziva likovnom kritikom, nego radije govori o portretiranju određenih autora ili izložbi koje je vidio, o otkrivanju, rasvjetljavanju terena, ili o *Osvojenim područjima*, kako sam naziva svoj tekući projekt dokumentiranja likovne scene. Osim toga, bavi se i eksperimentalnim filmom, književnošću, bavi se i načinima na koje se mogu materializirati određeni, manje ili više čvrsto unaprijed definirani koncepti, bez obzira na sredstvo i medij. U ovom slučaju riječ je o osobnom projektu baziranom na kombinaciji izražajnih mogućnosti dviju njemu najbližih medijskih praksi – grafičkog oblikovanja i pisanja. Sami tekstovi imaju oblik kontemplativnih zapisa, bilješki, opservacija,

ponekad nekog prisjećanja na neimenovane ljude i mjesta, pri čemu se neki dijelovi sigurno mogu prepoznati kao autobiografski – jedno od pisama izravno spominje Greinerovu sportsku karijeru, jedno drugo daje naslutiti nešto o sudjelovanju u obiteljskoj urarskoj tradiciji itd. Greinerova biografija, prepuna ovakvih kurioziteta, integralan je dio njegove autorske prakse, u kojoj i umjetničke (i dizajnerske) i neumjetničke aktivnosti čine dijelove slagalice i stalno otvaraju nove, neočekivane rakurse, no za čitanje ovih pisama / plakata / časopisa predznanje nije toliko bitno – u autorove vizualno-verbalne poruke uskače se *in medias res*, bez ikakve ekspozicije. Osim toga, pisca i dizajnera tih pisama ne interesira pripremljenost adresata, on uživa u ulozi nezvanog pošiljatelja te sam (u jednom od pisama) navodi kako mu „ne preostaje drugo, nego neprestano tražiti nove adrese, odnosno odazivati se ondje odakle ga nisu zvali. Štoviše, poruka koju upućuje u biti i nema za cilj učiniti ga tek pozvanim, nego potpuno zagospodariti prostorom tih koji nisu zvali.“

Drugim riječima, Greinerov cilj je ovdje, kao i u pisanju, osvajati tuđa područja, tuđe teritorije, i ugrađivati vlastiti imaginarij slika i tekstova u njihov horizont imaginacije. Same slike većinom su prisvojene iz starih časopisa 60-ih i 70-ih godina, praktički iz vremena autorovog djetinjstva. Izvađene su iz izvornog konteksta i stavljene u novi, gdje čine integralnu cjelinu sa specifično oblikovanim naslovima pažljivo odabrane tipografije, sada kao plakati koji pozivaju na putovanje nekim nepoznatim ili neposjećanim predjelima, ili kao novine koje izvještavaju o posjetu takvim mjestima. Oni nikoga ni na što ne nagovaraju, ne usmjeravaju, ništa određeno ne zagovaraju, kao što bi to činio neki aktualan, naručeni plakat. Pa ipak, ne događa li se, s protokom vremena i gubitkom aktualnosti, potpuno ista stvar s mnogim plakatima i starim časopisima? U jednom trenutku njihova informativna vrijednost gubi mjesto u hijerarhiji pred onim elementima koji su adresirali žudnju, intelektualni kapacitet i maštu promatrača. Uostalom, čak i tipografska pisma s vremenom i upotrebom počinju nositi sjećanja i sasvim individualne asocijacije, što Greiner ironično adresira na posljednjem plakatu / posljednjoj stranici novina, gdje umjesto još jednog osobnog „pisma“ navodi tipografska pisma koja su obilježila XX stoljeće. Greinerov projekt uranja nas u taj aspekt dizajna, koji prečesto zanemarujemo. U svom našem fokusiranju na namjenu onog što dizajniramo, često zaboravljamo da grafički dizajn ne služi isključivo tome da nekoga o nečemu obavijestimo ili da pomognemo nešto prodati, nego aktivno participira u izgradnji vizualne kulture određene sredine i određenog vremena. (Marko Golub)

SAD UP SAD DOWN

BORIS GREINER

22. ožujka -6. travnja 2018.
Galerija HDD, Zagreb

EXHIBITION EDITION

PISMA IZ PROŠLOSTI

ODLAZAK U NEDOGLED

Na prigovor da bih tako mogao u nedogled, branim se konceptom što ga ta platforma predlaže... Zar postajati pametnijim ne znači udaljavati ograde od kojih se odbijaju misli?... Mudrac, primjerice, misao pušta daleko iza horizonta, ona već više možda i ne putuje pravocrtno, nego luta neispitanim područjima, tko zna gdje se odbija i poslušno vraća, dok on mirno ide svojim putem. I pripovijeda mu što je sve vidjela... A prekrasno je biti mudar.

POVRATAK IZ NEDOGLEDA

Nevidljive ograde od kojih se odbija misao ne ponašaju se u skladu s očekivanjima: kad kreneš prema njima i one krenu prema tebi. Kao da su iza njih poluge koje ih pridržavaju i mehanizam koji vlada polugama, također sve nevidljivo... I nasuprot željama, a očito upravljane nekom univerzalnom tendencijom, nekim nama nepoznatim načelom, mehanizam ih ne pokreće prema van, dalje od nas, u neispitano, nego nam ih gura ususret. I sve kraće putuje misao. Logičan je korak vratiti se natrag, slijedeći svoje načelo i ograde bi trebale učiniti isto... Ali gdje je to točno bilo?

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

PISMA IZ BUDUĆNOSTI

PISMA S JUGA

staza

min

31

DIEGO RAMIREZ

Konačno sam tu, na krajnjoj točki Južne Amerike, u samom vrhu Tierra del Fuego. Ovo ispred mene, to je stijena Diego Ramirez. Znam da je smisao života u tome da se do nečega dođe. Ali nisam znao je li bitno i do čega ili nije. U ovom trenutku, stojeći u ovoj slici, doznajem odgovor.

	km	23	14,55
49			0,055

IMAC

International Mail Art Company

Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

CARAVANSERAI

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

U zemljopisnom udžbeniku, u poglavlju 'Afrika', slika karavane. Iz tjedna u tjedan, od oaze do oaze, zamotan u plahtu, beduin šuti. Isprekidana crna crta na jarkožutom platnu. Izrezbarena svakodnevnica. Nešto kao vječnost.

U sadašnjosti, danas je prvi rujna i ovdje klopara odasvud. Svi se spremaju, odrasli i djeca, krokodil i medo, sve se to odjednom potrpa u vozilo, i ono kreće, uključuje u karavanu što putuje natrag u svoj život.

Ostajem sam, na miru sve obaviti, popraviti oštećenja, zaštititi namještaj od vlage, kuću pripremiti za zimski san.

Na terasi, predvečer, još jednom svjedočim kako noć briše liniju horizonta i svod prebacuje u negativ. Zavidim beduinu, nema šireg neba od neba iznad Sahare.

PISMA IZ VIKENDICE

ZIMSKA PISMA

NORWEGIAN WOOD

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

Dobro je kada zimi gosti dođu u zagrijanu prostoriju.
Jako zagrijanu.
Nakon deset minuta započinje ta stvar sa slojevima.
Prvo dolje idu oni gornji, od najdeblje vune.
Iza njih idu oni tanki, mekani, pamučni komadi.
Široko oko vrata otvoreni.

Pojačavam peć, iščekujem tvoj dolazak.
Veselim se usputnom striptizu.

PRISILNA KOREKCIJA

Česte su situacije kada točim čaj iz čajnika u šalicu. Prije, gotovo bih u pravilu malo prolio sa strane. Kasnije, uspijevao sam natočiti bez prolivanja.

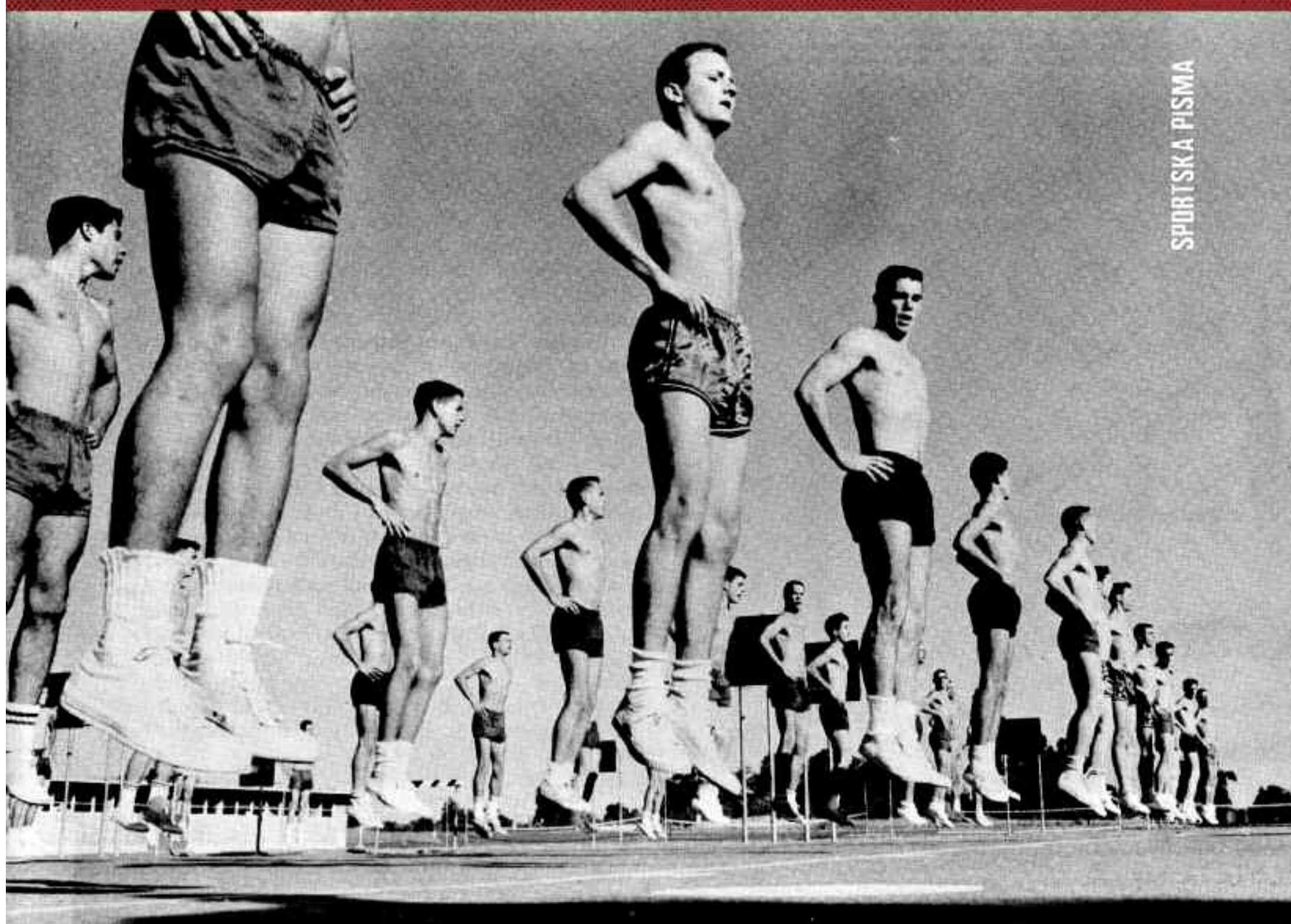
Ovoga trena shvatio sam zašto. Radi se o polaganu, točno odmjerenu točenju. Čak ni kada se nalije više od pola, ne smije se ubrzati.

Baš kao i u životu, malo zabrzaš i već si uprskao.

To me koštalo velike karijere skakača uvis. Imao sam u nogama barem 215, ali sam uvijek prerano ušao, nikad ne bih pričekao da me prvo do kraja digne gore... Ulaz mi je bio odličan, zadnja dva koraka pogotovo, kad si gledao sa strane mislio si, uff, taj ide gore... Ali ne, prolio sam ga...

Baš me zanima bih li sada, kad sam konačno shvatio u čemu je stvar, uspio nešto promijeniti i u samom skoku.

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

SPORTSKA PISMA

OSVOJENA PODRUČJA

AUTOREFERENCIJALNA PISMA

Temeljni razlog odazivu nezvanoga jest činjenica da on voli pisati pisma.

Ali, bez obzira na to što misli da uvijek ima nešto reći, postoji objektivna mogućnost, toga je svjestan, da se ponekad, u toj poplavi svega i svačega, ponovno pojavi nešto o čemu je već dosta toga rekao.

Stoga mu ne preostaje drugo, nego neprestano tražiti nove adrese, odnosno odazivati se ondje odakle ga nisu zvali.

Štoviše, poruka koju upućuje u biti i nema za cilj učiniti ga tek pozvanim, nego potpuno zagospodariti prostorom tih koji nisu zvali. Zabosti svoj barjak na njihovu glavnom trgu, postati trajnim suputnikom njihovih misli. Ne da ga trebaju zvati, on je taj s kojim se svađaju, smiju i šute.

Drugim riječima, nezvani upućuje svoj odaziv novim adresama u cilju osvajanja njihovih područja.

I kako koje područje padne, smjesta se odaziva negdje drugdje... *Ima l' još mora, ima l' zemalja, ima l' još vina, koje valja?*

X-100

KRIMINALISTIČKA PISMA

TRUE DETECTIVE

Detektiv se zaljubio u svoj slučaj. Slučaj uzvraća poljubac. On žmiri, oni plešu, on isključuje misli, tone u dubine doživljaja, kao što se i bilo koji zaljubljenik nastoji sve više približiti, pa i stopiti s unutarnjim bićem svoje ljubljene, dodirnuti taj biser u toj školjci, pa postati i sam taj biser. I školjka se otvara i nudi svoju dragocjenost.

I tu je kraj. Sirene se udaljavaju, scena je gotovo posve napuštena, tek negdje na lijevoj periferiji kadra primjećujemo detektiva pognute glave, laktom naslonjena na šank, kako podiže ruku i ispružena kažiprsta nepostojećem barmenu naručuje još jednu rundu za sve.

IMAC

International Mail Art Company

Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

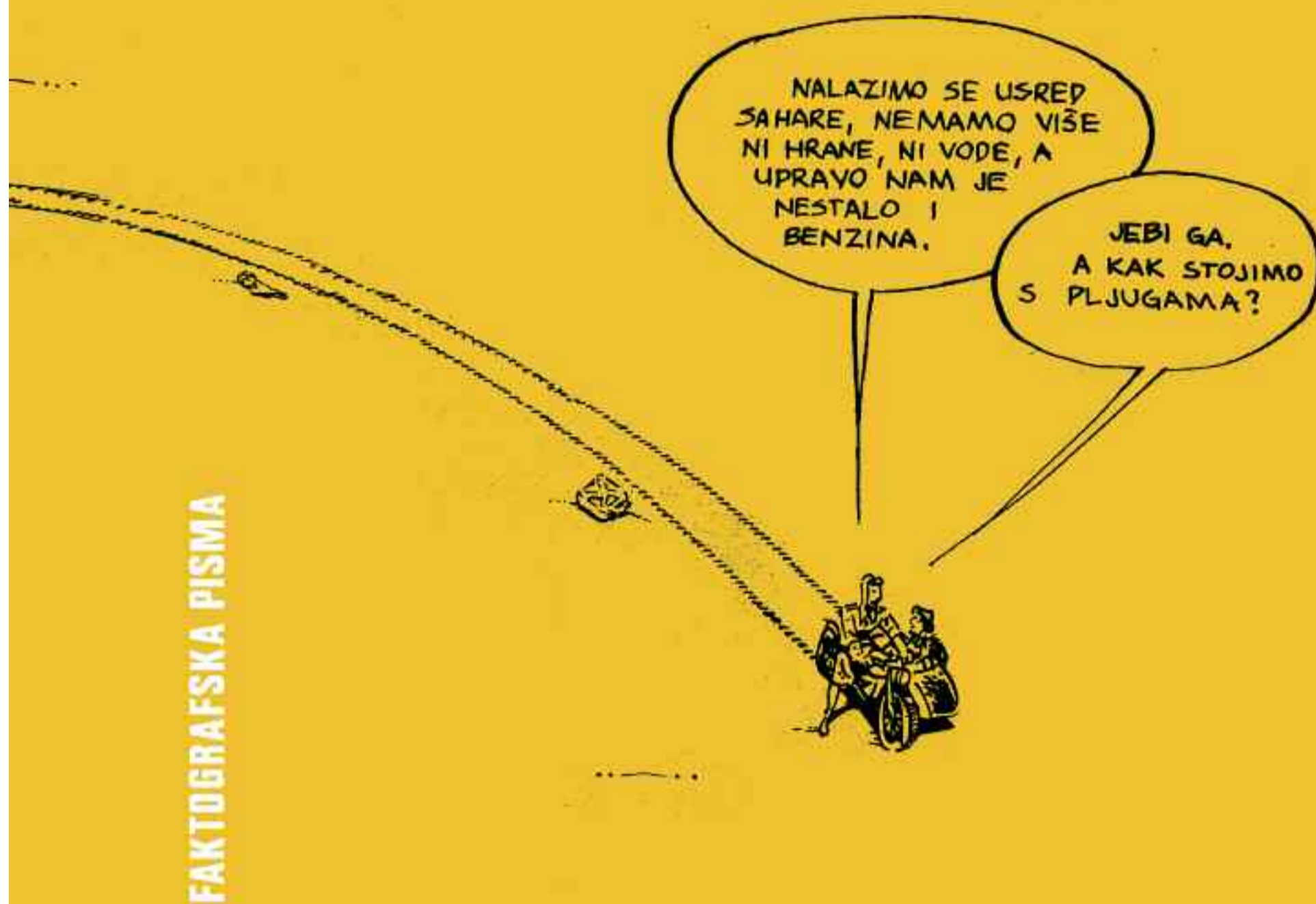
BORDERLINE

P I S M A O S T R A T E G I J I

Nakon svakoga mog pokušaja, mravi su sve brojniji. Dolaze na pips kao na čips. Ne predajem se, umjesto psa ili mačke nabavljam mravojeda. Panika u smočnici. No, kao i uvijek, slavlje traje jedan dan: mravi uvode kamikaze, ima ih bezbroj. Prežderani mravojed spava, a poslušne ga regimente iznose na autocestu. Ipak, čini se da ne idu za konačnom pobjedom, nikad mi ne diraju sir i večernju salatu od graha. Kraljica očito zna da bez mene nema hrane za njih. Ona zna da konačna pobjeda nije efikasna, da ne treba neprestano ići naprijed, nego beskompromisno braniti svoju liniju.

REKAPITULACIJA

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

Ideja nekog prostora ponekad se poklapa s idejom nekog vremena. Primjerice, ideja tavana, kao mjesta gdje se odlaže ono što nam više ne treba, prisposobiva je ideji jeseni, odnosno odlasku u penziju.

Podsjećajući stanovnike tavana na činjenično stanje, lišće u krošnjama kroz prozor šalje žutilo najjačeg intenziteta, širokom se četkom prekrivaju drvene grede, bijeli dimnjaci, sivi šeširi, šareni albumi koegzistencije, stari laboratoriji. — Halo?, žute se i napuštene frekvencije. Valovi osvajaju natrpane police, prekrivaju crnobijele stranice, natapaju zaboravljene senzacije. Tavan je prekriven jesenjom bojom. Bitka je izgubljena. Takvo je stanje stvari.

JAZZ POLICE

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

Đuro je bitan zato što je u mladosti bio uhapšen zbog plesanja. Tada su ga zvali Đuro Indijanac. To isto zbog plesanja, govorilo se da pleše kao Indijanac.

Godine su ratne, endehazija na snazi. Dopusšteno je svirati, ali zabranjen je ples.

Crnatkova ulica, Veslački klub, na sceni *jazz-band* doktora Prevedana. U publici prvi počne prstom 'čačkat' Jimmy Lyggett, boksačka legenda, tukao se s Joeom Luisom, bio trener Maxu Schmellingu, jedini crnac u Zagrebu. Sa stolice skače Đuro i započinje plesati indijanca. Stvara se gužva, dolaze žandari i hapse Đuru, Lyggetta i doktora, koji potom noć provode u reštu.

PISMA IZ ZAPISNIKA

JUNKIE SLIP

Šetam perivojem holivudskih filmova.
Lutajući savršenim danom, nailazim na tvoje lice.

Zašto imaš tako velike oči?
Zar ti se, kao grabežljivici, kada ugleda plijen, prvo rašire oči?

A onda tek zine.
Ovo je, znači, taj trenutak između fiksiranja i proždiranja.
Dok sam još u komadu.

Što li ćeš prvo pojesti, pitam se, prste ili ono vitalno?
Hoćeš li me uistinu progutati ili ćeš me probaviti u meni?
Probušiti mi opnu tim plavim kopljima, ubaciti svoj virus,
začepiti rupu i pustiti da sredstvo djeluje.
Objesiti me u svojoj smočnici, davati mi hranu, održavati me na životu...
Imaš plan, trebam ti za kasnije?

Ili će biti drukčije, plavim ćeš čekićima udariti u moju ljusku, koja puca.
Sad ćeš me uzeti i pojesti.
Ili ćeš me samljeti, staviti u tijesto, ispeći i ponuditi gostima.
Ili to nećeš učiniti, nego će bez ljuske moje otvoreno biće čekati i čekati
i umjesto tvojih usta, progutat će me večer.

Kada ćeš me?...
Ujutro kad sam tako sposoban i svijet me časti svojim pogledom?
Kad izlazim na podij ili kad me s njega skidaju?
Kad ne uspijevam savladati *suspens anymore*,
can you tell me who to contact here, señor?
Ili kad se kaže da je kraj, a onda počne ponovo?...

Nervozno pušim po zakutcima perivoja.
Sad, čak i da me pojedeš, preveliko je bilo iščekivanje, preveliko!

LJUBAVNA PISMA

LINE NUMBER NINE

Vidiš neku osobu, to može biti baš bilo tko, i pomisliš, zamisli da je opet jednom negdje sretnem!.. To u Zagrebu nije nemoguće, nas ima između 750 i 950 tisuća, to je prava mjera. Preko milijun je već previše, tko zna hoće li se ikad dogoditi, nemaš u što vjerovati. Neispunjenih očekivanja i u beznađu lutaš ulicama tražeći lice u gomili nepoznatih s pravom strahujući da ti blijedi u sjećanju i da ga za koji dan nećeš prepoznati. S pravom strahuješ i zapamtiti novo, pa pomalo i napuštaš tu zanimljivu avanturu. Mora biti ispod milijun, tu nema nikakve dvojbe!

PISMA D LJUDIMA

Pješakov gambit

Š A H O V S K A P I S M A

Svemir je meta s malom rupom u sredini. Čeka se dobar pogodak. Polazeći od toga i čovjek s vremenom prihvati činjenicu da je uvijek na nišanu. Tu činjenicu lakše prihvaća sve dok su u pitanju svemirski snajperi, a ne ovi lokalni. Ali, igra je takva, čovjek mora i lokalne prihvatiti. I, unatoč svemu, mora iskoračiti.

KONTEMPLATIVNA PISMA

Osobni se dojmovi izjednačuju s univerzalnim zakonima. Ono što jest, ljudi tumače prema svome subjektivnom doživljaju toga. No, umjesto da shvate razliku i to iskoriste u smislu boljeg upoznavanja sebe, drugima kao opće istine propovijedaju svoje tumačenje. Tek uviđanje granica nečije interpretacije čini mogućim prihvatiti to tumačenje samo kao jedan dio, a ne poistovijetiti ga s cijelom osobom. Jedino na tome temeljim nadu kako ni mene drugi neće poistovijetiti s tumačenjem na kojem inzistiram. Nego da će odvojiti moje unutarnje biće od površnih zabluda i vidjeti u meni onoga kojeg i sam u sebi vidim.

ROAD TO PEACE

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

P I S M A S A Ž I T N J A K A

LIMITS OF CONTROL

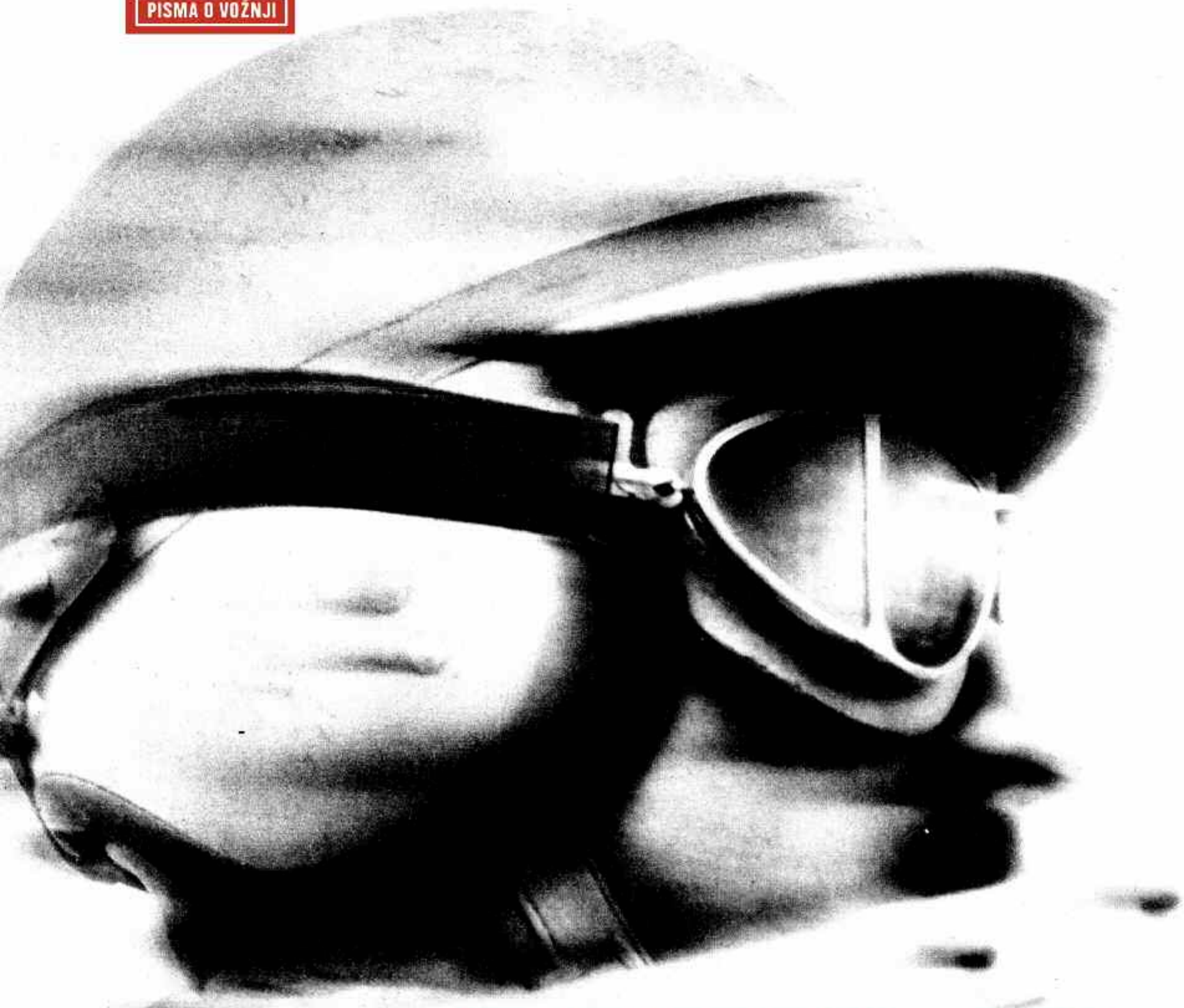
Zasad funkcioniira... Ali mora se reći da ipak nije baš trenutno, primjerice, od Žitnjaka do Trešnjevke traje nešto malo manje od dvije sekunde. Do Rijeke traje sedam, a do Splita skoro dvadeset. Osim toga, još bi neke elemente trebalo doraditi... Recimo, kako sad stvari stoje, barem jedan sat prije polaska ne smije se ništa jesti. Toliko, naime, treba tjelesnim sokovima da preuzmu odnosno nadvladaju unos strane materije. Jer molekularna razgradnja na kojoj se temelji teleportacija djeluje isključivo na organizam, a ne na netom uneseni paprikaš.

Stoga smo ustanovili signalizaciju. Uključiš uređaj, on te skenira i kad se upali zeleno svjetlo, onda ideš. No, i tu ima problema... Recimo dok čekaš, napiše ti se. Odeš u WC, otkopčaš šlic, pustiš mlaz i baš se tada upali zeleno... Mlaz ide s tobom, a pristaješ u sobu za sastanke. Ili, nikako krenuti, sjediš za šankom, tamo se odavno već sastanči, a tebi gori crveno. Koncentriraš se i korisno koristiš vrijeme, prolaziš u glavi točku po točku elaborata, barmen primijeti praznu čašu, napuni je, udubljen u problem automatski otpijaš.

I M A C / International Mail Art Company

Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap An And Other Kind of Letters of Letters

PISMA O VOŽNJI

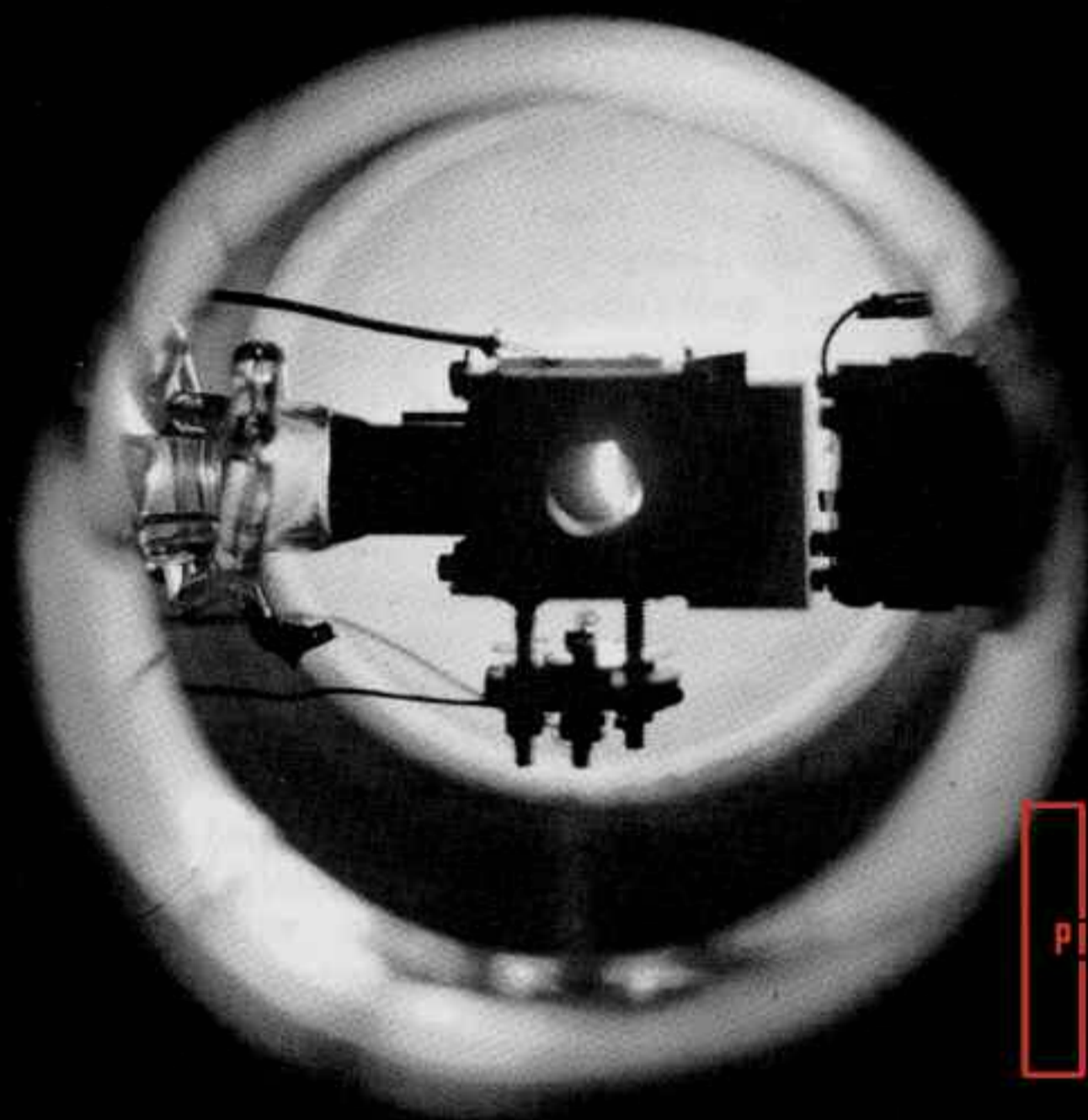

DRIVE-IN

Kuham grah. Imam svoj recept. Baš kao i svi moji momci što su imali svoj. Dode mi da upalim natpis i zvižduk opalim kroz prozor, baš kao nekad. Postojala je šifra, dobro smo znali koji zvižduk prekida posao ili diže iz fotelje ili skida sa šanka ili nakratko zaustavlja proteste. Svejedno koje doba dana, natpis svijetli, kod mene je grah. Obrok poput obreda, ne govori se ništa, prepušta se žlici, tek opetovnim uzimanjem izražavaju komplimenti. Ali, grah je sve bolji, komplimenti sve brojniji, sve se rijeđe vraćamo na drum, a sve češće pravac horizontala. Nije bilo druge, prestao sam ga jesti, godinama se već ne viđam s momcima. A danas, zamisli, kuham grah. Jer život je petlja a ne ravna autocesta.

GESCHWINDIGKEITSMESSER

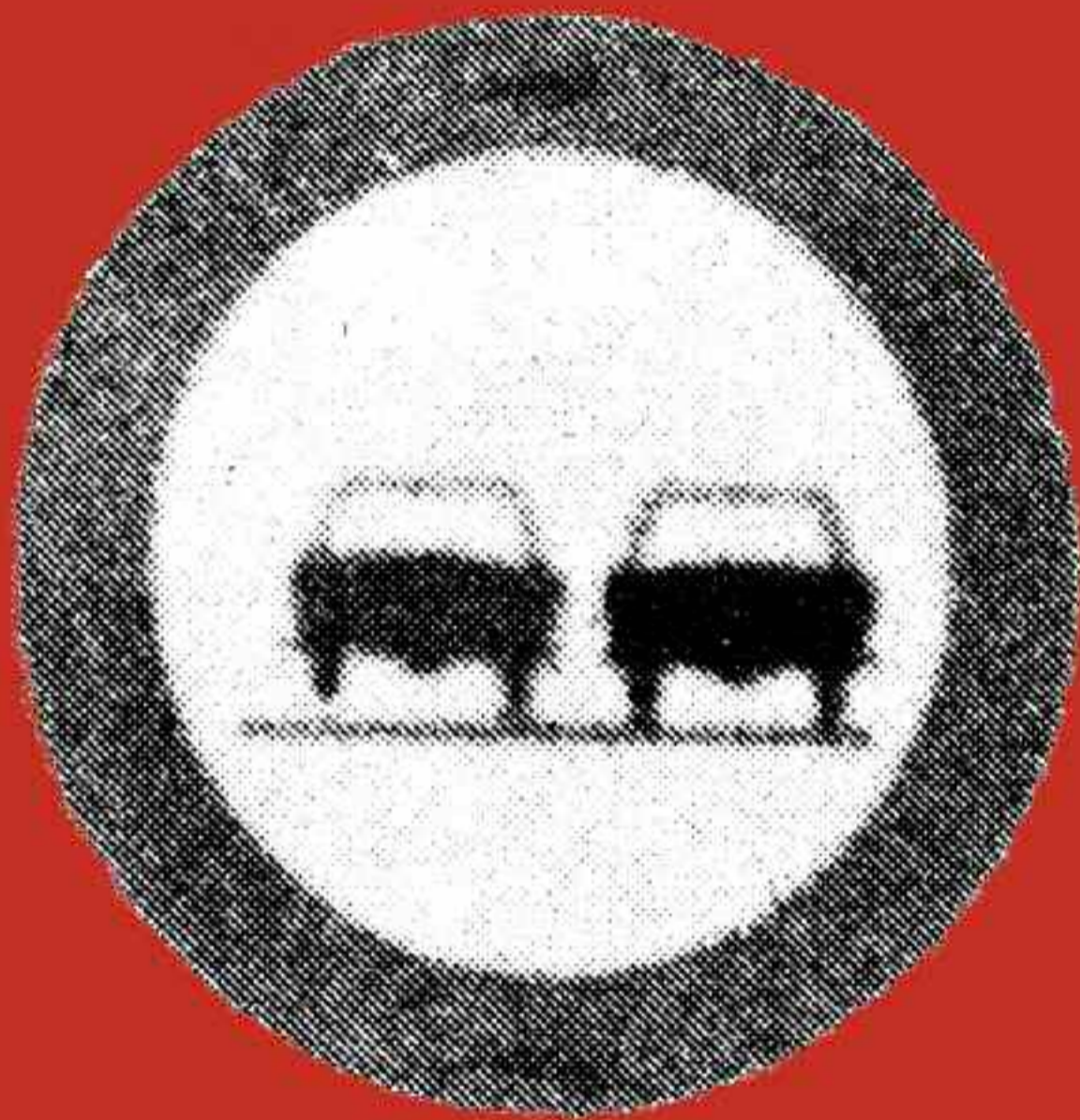
Sjedim u tišini, čekam da dođe deset sati i da brojač za struju napravi klik, znak da ide jeftina. Uključujem sve mašine i aparate, u pećnici pečem što sam jutros uhvatio, ostatak intenzivno zamrzavam.

PISMA O SUDBINI

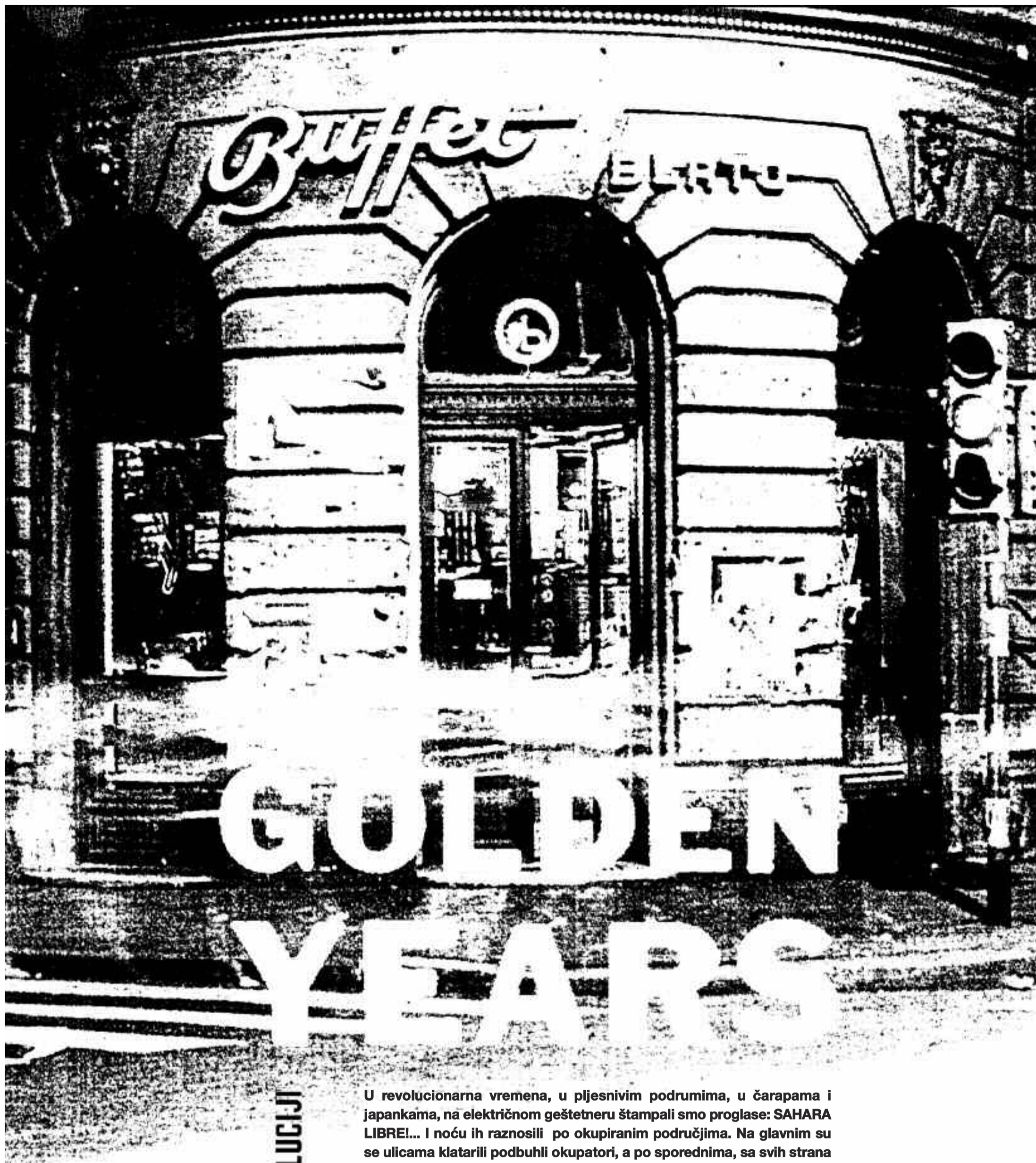
Svijetle žarulje, pune se baterije, pre-
motavaju kasete. U kupaonici centrifuga
nemilosrdno razbacuje veš po uglovima u-
nutarnjeg bubnja. Kroz gumenu cijev u me-
talnu kadu curkeju ostaci njihovih prljav-
ština. Na kraju, unutra će ostati samo ma-
terijal. Platno ili veš što je. Bez ičega.
To je to, život nikoga ne mazi, svaki veš
na svoj prašak dođe.

OPREZ

Kinezi zlo vide u zaustavljanju prolaska. U prostoru filma ono je najvidljivije ukoliko se situacija predstavlja iz perspektive negativca, jer ako nešto može osvijestiti, to je pogled na sebe sa strane. Bez toga, čovjek je sam nasuprot svima, jer za razliku od ostalih koji ga vide takvim kakav jest, on na sebe gleda iznutra i pojma nema kako stoje stvari. Iako mu se često čini da zna. Čovjek je srećković ako se tada nađe neka mokra krpa da mu iz glave izbije tu tlapnju, te mu tako pomogne da svome manjkavom dojmu ne pridaje suviše značenje i time ne zaustavlja prolazak.

Nažalost, to nije sasvim jednostavno, zato što i bježanje od odluke itekako može zapriječiti put, odnosno *tao*.

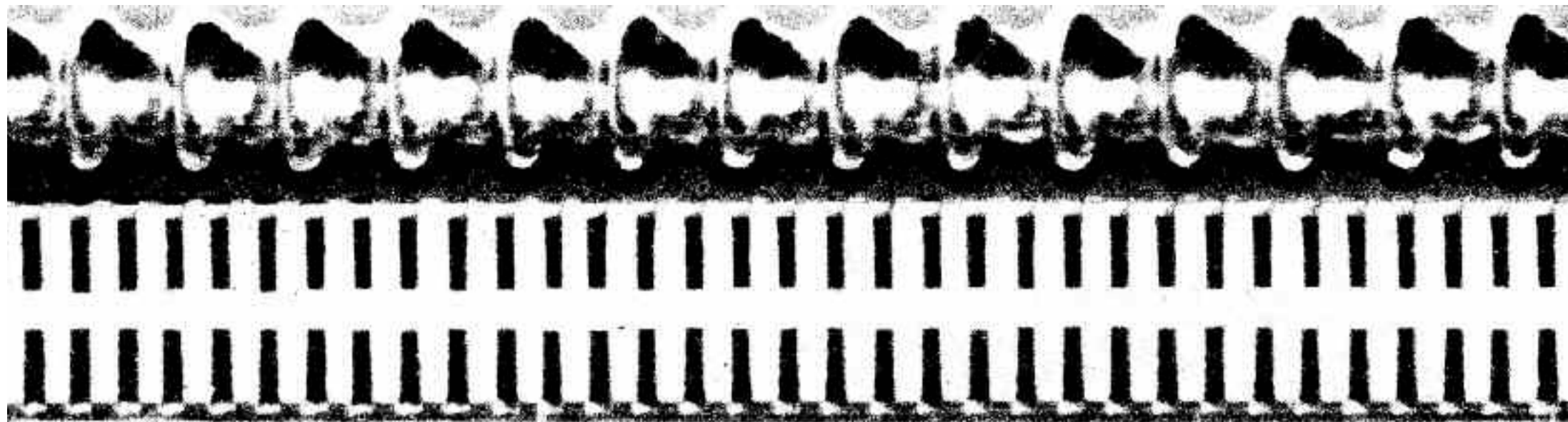

PISMA O REVOLUCIJI

U revolucionarna vremena, u pljesnivim podrumima, u čarapama i japankama, na električnom geštetneru štampali smo proglase: SAHARA LIBRE!... I noću ih raznosili po okupiranim područjima. Na glavnim su se ulicama katarili podbuhli okupatori, a po sporednima, sa svih strana odjekivao je šapat *sa-ha-ra-lib-re*...

Osamdeset prve, druge, treće, četvrte, pete i šeste na uglu Masarykove i Gundulićeve. Osamdeset sedme smo pobijedili. I gotovo. Rasuli nam mjehurići pobjedničkog šampanjca glave na sve strane, nikad više Afrike, nikad više fronta, adio mladosti.

Ipak, s vremena na vrijeme, kada propuh donese miris truleži iz ponekog podruma, korak postane čvršći, misli odlučnije... Na lakiranim se pločnicima odražava slika zbijene gomile praćene maglama novembra. Iz pljesnivih utroba izranjaju ovi u japankama, poput zaraze širi se šapat *SA-HA-RA-LIB-RE*.

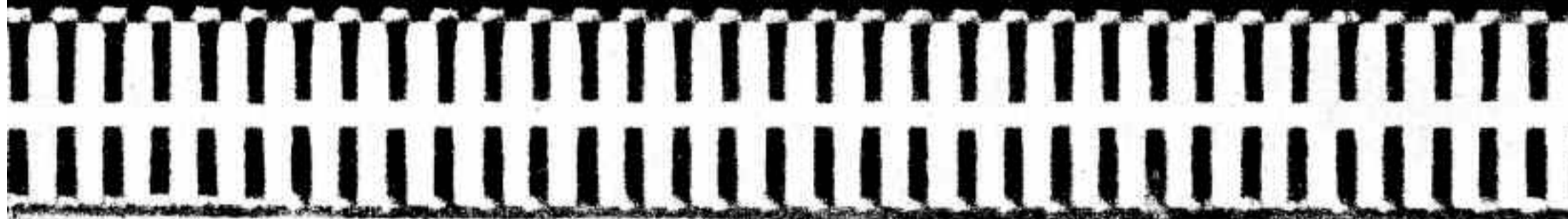

P I S M A I Z

SIMPLE CONSTRUCTION

Jednaki komadi vremena slažu se u mojoj sobi uredno poput kockastih ciglica. Unutra je sve manje prostora. Zasad još slobodno mogu ispružiti ruke, čak i poskočiti, iako to s vremenom sve rijeđe činim. Na mjestu gdje najčešće sjedim, pod se malko udubio. Ako prekrížim noge, pažljivo namjestivši stopalo u već postojeću udubinu i strpljivo pričekam, ona biva sve dubljom. Dok oko mene vrijeme gradi svoje zidove. No, budući vrijeme raspolaže ciglicama jednaka oblika, uvijek će ostati dovoljno prostora za razgibavanje prstiju. Problema bi moglo biti tek ako poželim posve promijeniti poziciju. Ali, zašto bih je uopće mijenjao, kad mi i bilo koja druga, u najboljem slučaju, može pružiti to isto? Zato što i takvu pomisao treba uzeti u obzir. Uvijek se može roditi, toga sam svjestan, potreba za promjenom. Ne mari futur za konstrukciju prezenta. Ne može ni ovaj sve kontrolirati, nego tek ono u njegovim granicama. Noga u udubini tone sve dublje, dok čekam da sutra preuzme kontrolu.

P R E Z E N T A

I M A C / International Mail Art Company / Department for Goodnight, Rainydays, All At Once Suddenly With a Leap And Other Kind of Letters

PISMA XX STOLJEĆA

Avant Garde Gothic

Lubalin Graph

Fashion Compressed No.3

Grotesque 9

GILL CAMEO

Conference

GLASIER STENCIL.

Futura

Company

Modern No 20

Capone

Fortune

Rockwell Bold 391

Futura Display

Block Schwer

Clearface Gothic

Univers 59

Century Schoolbook

STENCIL

Mendoza

Compton

Dempsey

Corinthian

FAREWELL

I M A C / International Mail Art Company / Typographic Division Department

Boris Greiner: SAD UP SAD DOWN _ 20.3. – 6.4.2018. Organizacija izložbe: Hrvatsko dizajnersko društvo / HDD galerija _ voditelj galerije: Marko Golub _ asistentica voditelja: Monika Džakić
izdavač: Hrvatsko dizajnersko društvo / HDD galerija _ autor predgovora: Marko Golub _ dizajn: Boris Greiner _ tisak: Vemako tisak _ naklada: 200 _ ISBN: 978-953-6778-34-8

Radno vrijeme galerije: pon – pet 10 – 20 h sub 10 – 15 h
www.dizajn.hr

Program HDD galerije podržavaju Ministarstvo kulture Republike Hrvatske i Gradski ured za kulturu, obrazovanje i sport Grada Zagreba. Program je sufinanciran sredstvima Zaklade Kultura nova.